

РЕШЕНИЕ

№ 21631

гр. София, 24.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3954** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от председателя на Управителния съвет (УС) на Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез пълномощника юрисконсулт Х. К., срещу Решение № 415 от 01.02.2025 г., постановено по административнонаказателно дело (НАХД) № 20241110211581/2024 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 23-ти състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на ЕТ „МАГДАК - РАДОСТИН МИТЕВ“ ЕИК[ЕИК] на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена имуществена санкция в размер на 2 500.00 лева, за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В касационна жалба са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, поставено в противоречие с материалния закон. Изразява се становище, че нарушението е надлежно установено, чрез съставяне на доклад от поддържаната от АПИ електронната система за събиране на пътни такси. Твърди, че нормата на чл. 189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация на

начина, по който следва да бъдат установявани и санкционирани нарушенията, свързани с незаплащане на дължимите пътни такси. Твърди се, че процесният електронен фиш е бил издаден въз основа на чл. 189ж от ЗДвП, който предвижда възможност при нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Пояснява се, че наличната в чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, правна празнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие, не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. Касаторът моли съда да отмени Решение № 544 от 11.02.2025 г., постановено от 134-ти състав на СРС.

В отговор на касационната жалба от ЕТ „МАГДАК - РАДОСТИН МИТЕВ“ представлявано от управителя Р. М. М., чрез адв. В. Ш. е изложено становище, че не са налице пороците на съдебният акт посочени в касационната жалба като посочва за недопустимо да се ангажира административнонаказателна отговорност по тълкувателен път. Изложени са подробни съображения, че решението на въззивния съд изцяло съответства на материалния закон, а жалбата е неоснователна и недоказана. Претендира съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

С насрещна жалба от 15.04.2025 г., ответникът е посочил, че с Решение № 415 от 01.02.2025 г. СРС е отхвърлил искането му за присъждане на разноски. Посочва се, че към жалбата изпратена, чрез органа, чийто акт се обжалва е бил приложен в оригинал договор за правна защита и съдействие ведно с адвокатско пълномощно за заплатено от жалбоподателя възнаграждение в размер на 500.00 лева. Моли съда да отмени решението в частта, в която е отхвърлено искането за присъждане на разноските направени за адвокатско възнаграждение и съда да се произнесе като уважи искането за присъждане на разноските сторени пред предходната инстанция.

В съдебно заседание - касаторът Агенция „Пътна инфраструктура“ при Министерството на регионалното развитие и благоустройството, се представлява от юрк. С. Г., с представено пълномощно. Поддържа касационната жалба по съображения изложени в нея, моли да бъде отменено решението на Софийски районен съд като неправилно. По отношение на насрещната жалба счита, че е недопустима, тъй като не е подадена молба за изменение по ГПК и не е постановено определение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответника - ЕТ „МАГДАК - РАДОСТИН МИТЕВ“, редовно призован, не се представлява. С депозирана писмена молба от процесуалният представител – адв. В. Ш. е посочено, че оспорва касационната жалба и поддържа отговора по изложените съображенията. Моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно, като бъде уважена насрещната жалба и бъде отменено процесното решение, в частта в която е отхвърлено искането за присъждане на разноските.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Р., който дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в

касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, 14-дневен срок от процесуален представител на надлежна страна, с правен интерес от обжалването, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С обжалвания съдебен акт, съдът е отменил Електронен фиш № [ЕГН] от 12.07.2021 г., издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП), с който на дружеството касатор ЕТ „МАГДАК - РАДОСТИН МИТЕВ“, представлявано от управителя Р. М. М. е било наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 500.00 лева за извършено нарушение по чл. 102, ал.2 от Закона за движение по пътищата.

От приложените доказателства се установява, че на 12.07.2021 г. в 14:44 часа, пътно превозно средство (ППС) – влекач марка „М. ТГХ“ с регистрационен номер ВТ 0296 КР, с технически допустима максимална маса 19 000, брой оси 2, екологична категория Евро 6С, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса на състава 44 000, се е движел в Столична община, по път А-6, пътен участък 50+427 с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платена пътна мрежа, като за ППС не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Нарушението е установено с техническо устройство № 10182.

Предвид обстоятелството, че ЕТ „МАГДАК - РАДОСТИН МИТЕВ“ е собственик на заснетото ППС, на управителя бил издаден ЕФ № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500.00 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

За да отмени оспорения електронен фиш, въззивната инстанция е обусловила извода, че електронния фиш е издаден в нарушение на чл. 189ж, ал.1 от ЗДвП - в редакцията му към датата на соченото нарушение, тъй като приема, че не се отнася за нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, а за нарушение чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Софийски районен съд в мотивите си е приел, че санкционирането с електронния фиш е незаконосъобразно на осн. чл. 39 ал. 4 от ЗАНН, според която разпоредба - за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби, за което се издава електронен фиш. Първоинстанционният съд е приел, че допуснатото нарушение е ограничило правото му на защита, поради санкционирането на жалбоподателя по обвинение за извършено административно нарушение, без съблюдаване на правилата в процедурата за установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания по глава Трета от ЗАНН.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Отговорността на ответника е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2, във вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Според чл. 139, ал. 5 от ЗДвП движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, според категорията на пътното превозно средство, а разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП гласи, че собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, (за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона), за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал.1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2 500 лева.

В нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е предвидена възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, каквото е настоящото нарушение. Също така липсва и друга законова норма, която изрично да предвижда тази възможност. С оглед на това за касационната инстанция, нарушението е следвало да бъде санкционирано по общия ред, като бъде съставен АУАН, а в следствие да бъде издадено НП. Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за издаване на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, изключва възможността за издаването им за този вид административни нарушения. Тъй като се касае за наказателно административна дейност не е възможно, чрез разширително тълкуване на нормата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП да се приеме, че тя се отнася и до нарушенията по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Като е издал процесния ЕФ, административно наказващият орган (АНО) е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна на издадения санкционен акт. С оглед на това СРС правилно е приел, че обжалваният електронен фиш е издаден в нарушение на чл. 189ж, ал.1 ЗДвП.

За изчерпателност, касационната инстанция следва да коментира, че новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е допълнена, като вече се предвижда, че „при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“, но изменението е влязло в сила от 13.02.2024 г. (ДВ бр. 13 от 2024 г.), което означава, че за нарушения като процесното, извършени преди тази дата, а именно на 12.07.2021 г., не съществува възможност за издаването на ЕФ.

Правилно Софийски районен съд в мотивите си е приел, че санкционирането с електронния фиш е незаконосъобразно на осн. чл. 39 ал. 4 от ЗАНН. Съгласно чл. 39, ал. 4 ЗАНН, за случаи на

административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ. Следователно, за да бъде издаден електронен фиш за процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, това трябва да е предвидено в закон.

На следващо място, настоящата касационната инстанция съобразява и задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС като намира, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение, като съобразява в тази връзка Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. на СЕС, съгласно, което член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително, когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност, чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

С оглед на горното касационната инстанция споделя мнението, че решението по дело C-61/23 г. на СЕС не обуславя автоматично отмяна на ЕФ, а е дължима преценка за характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2 500 лева.

Въззивната инстанция въпреки, че е обусловила извод за съществено процесуално нарушение, настоящата съдебна инстанция следва да отбележи допълнително, че в издадения ЕФ липсва яснота относно обективни елементи от състава на нарушението, доколкото за движението по посочения участък - път А-6 км 50+427, с посока намаляващ километър, не е посочено какво е точното разстояние и между кои точки от посочения участък не е платена изцяло дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Наред с това в ЕФ е прието, че изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал.1, т. 2 от ЗП и същевременно в обстоятелствената част е изложено, че дружеството-жалбоподател за ППС няма валидна маршрутна карта или валидна ТОЛ – декларация за преминаване. При тези фактически рамки не е ясно какво е изминатото разстояние от ППС, какви са техническите характеристики на пътя във въпросния участък, както и дали е признато правото на по-ниска такса при установената екологична категория ЕВРО 6С на ППС – влекач „М. ТГХ“ с регистрационен номер ВТ 0296 КР. За да бъде възможна санкцията, нарушението следва да е описано в необходимата конкретика - да е посочен дължимият, но незаплатен размер на пътната такса или поне тол сегмента, за който тя се дължи, неговата начална и крайна точка или дължина, другите характеристики на пътя, заложили като критерии за определяне на дължимата пътна такса в чл.10, ал. 1, т. 2 от ЗП, както и всички други смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая тези обстоятелства липсват в електронния фиш и приобщените от Софийски районен съд на основание чл. 283 от НПК, писмени доказателства съдържащи се в административнонаказателната преписка. С липсата на конкретно и ясно отразяване на всички елементи от състава на нарушението и на обстоятелствата, относими към извършването, административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение. Наличната неяснота възпрепятства възможността за установяване извършването на

нарушението от ЕТ „МАГДАК - РАДОСТИН МИТЕВ“.

Настоящият съдебен състав приема, че при липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2 500.00 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

С оглед изложеното решение на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

По отношение на насрещната жалба депозирана от ответника с искане да бъде отменено Решение № 415 от 01.02.2025 г. на СРС, в частта в която е отхвърлено искането за присъждане на разноските. Касационната инстанция приема искането за неоснователно, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 81 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски. Нормата на чл. 80 от ГПК разпорежда, че страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай, тя няма право да иска изменение на решението, в частта му за разноските. От тълкуването на горепосочените разпоредби следва, че съдът е длъжен да се произнесе по разноските в постановения акт, но това задължение възниква само тогава, когато те са претендирани от страната, чрез представяне на списък с разноски най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В конкретния случай от страна на жалбоподателя са претендирани разноски с жалбата депозирана пред СРС, но до приключване на последното съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя не е представил списък с разноски. Видно от протоколите от проведеното съдебно заседание, списък с разноски от страна на жалбоподателя не е представян, съответно и не е приет по делото, не е бил приложен и договор за правна защита съдействие. Пълномощно е представено на 02.04.2025 г., след разпореждане на съда от 01.04.2025 г. След като жалбоподателят не е упражнил правото относно разноските в срока по чл. 80 от ГПК, то по силата на изречение второ на цитираната разпоредба той няма право да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 63д, ал. 1, предл. 2-ро от ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им - чл. 81 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК. Доказаните разноски са в размер на 500.00 лева - заплатено адвокатско възнаграждение, които съдът приема, че не са прекомерни.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 415 от 01.02.2025 г., постановено по НАХД № 20241110211581/2024 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на ЕТ „МАГДАК - РАДОСТИН МИТЕВ“ с ЕИК[ЕИК] представляван от управителя Р. М. М., съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500.00 (петстотин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: